

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 19 32 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 400.A.5-3-0
10. marts 2014

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-456/12	O Sagen vedrører: 1) Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF med hensyn til betingelserne for retten til ophold for en unionsborgers familiemedlemmer, der har statsborgerskab i et tredjeland, anvendes analogt, således som det var tilfældet i Domstolens dom i sag C-370/90, Surinder Singh, og i sag C-291/05, Eind, når en unionsborger vender tilbage til den stat, hvor den pågældende er statsborger, efter i henhold til artikel 21, stk. 1, TEUF samt som modtager af tjenester som omhandlet i artikel 56 TEUF, at have opholdt sig i en anden medlemsstat? 2) Hvis ja, er det da et krav, at unionsborgerens ophold i en anden medlemsstat har haft en vis mindstevarighed, for – ved unionsborgerens tilbagevenden til den medlemsstat, i hvilken den pågældende har statsborgerskab – at unionsborgerens familiemedlem, der er statsborgerskab i et tredjeland, har ret til ophold i denne stat? 3) Hvis ja, kan dette krav også opfyldes, såfremt der ikke er tale om et uafbrudt ophold, men ophold af en vis hyppighed såsom ugentlige ophold i weekenden eller regelmæssige besøg? 4) Fortabes den eventuelle ret for et familiemedlem, der er statsborger i et tredjeland, til ophold på grundlag af EU-retten som følge af den tid, der går fra unionsborgerens tilbagevenden til den medlemsstat, i hvilken den pågældende har statsborgerskab, til det tidspunkt, hvor familiemedlemmet, der er statsborger i et tredjeland, under omstændigheder som de i denne sag foreliggende, slutter sig til denne unionsborger i denne medlemsstat?	Dom	12.03.14
C-457/12	S Sagen vedrører: 1) Sag nr. 201108230/1/V4: Kan en	Dom	12.03.14

	<p>tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, der bor i den medlemsstat, i hvilken han er statsborger, men som arbejder i en anden medlemsstat for en dér hjemmehørende arbejdsgiver, under omstændig-heder som de i hovedsagen foreliggende udlede en ret til ophold på grundlag af EU-retten? 2) Sag nr. 201007849/1/V2: Kan en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, der bor i den medlemsstat i hvilken han er statsborger, men som i forbindelse med sit arbejde for en i samme medlemsstat hjemmehørende arbejdsgiver rejser frem og tilbage til en anden medlemsstat, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende udlede en ret til ophold på grundlag af EU-retten?</p>		
C-48/13	<p>Nordea Bank</p> <p>"Er artikel 49 TEUF, jf. artikel 54, (tidligere artikel 43 EF, jf. artikel 48), og EØS-aftalens artikel 31, jf. artikel 34, til hinder for, at en medlemsstat, der tillader et i denne stat beliggende selskab løbende at fratække underskud fra et fast driftssted beliggende i en anden medlemsstat, foretager fuld genbeskatning hos selskabet af de fra det faste drifts sted hidrørende underskud (i det omfang de ikke modsvares af senere års overskud) i tilfælde af, at det faste driftssted ophører, i hvilken forbindelse en del af drifts stedets virksomhed overdrages til et koncernforbundet selskab, der er hjemmehørende i samme stat som det faste driftssted, og hvor det må lægges til grund, at mulighederne for at anvende de pågældende underskud er udtømt?"</p>	GA	13.03.14
C-464/12	<p>ATP PensionService</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 13, punkt B, litra d), nr. 6, Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag fortolkes således, at begrebet "investerings foreninger, således som disse er fastsat af medlemsstaterne" skal omfatte pensionskasser som de i hovedsagen omhandlede med følgende karakteristika, når medlemsstaten anerkender de i afsnit 2 i forelæggelseskendelsen angivne institutter som investeringsforeninger: a) afkastet til lønmodtageren (pensionskunden) afhænger af afkastet af pensionskassens investeringer, b) arbejdsgiveren skal ikke foretage supplerende indbetaling for at sikre pensionskunden et bestemt afkast, c) pensionskassen investerer kollektivt de opsparede midler ud fra et princip om risikospredning, d) den væsentligste del af indbetalingerne til pensionskassen beror på kollektive aftaler mellem arbejdsmarkedets organisationer, der repræsenterer de enkelte lønmodtagere og arbejdsgivere, og ikke på den enkelte lønmodtagers individuelle beslutning, e) den enkelte lønmodtager kan individuelt beslutte at foretage yderligere indbetalinger til pensionskassen, t) selvstændige erhvervsdrivende, arbejdsgivere og direktører kan vælge at indbetale pensionsbidrag til pensionskassen, g) en forud fastsat del af den kollektivt aftalte pensionsopsparing for lønmodtagerne anvendes til en livsvarig livrente, h) pensionskunderne afholder pensionskassens omkostninger, i) indbetalinger til pensionskassen er fradragsberettiget inden for visse beløbsmæssige grænser i henhold til national indkomstskatte, j) indbetalinger på en individuel pensionsordning, herunder på en pensionsordning oprettet i et pengeinstitut, hvor midlerne kan placeres i en investeringsforening, er fradragsberettiget i henhold til national indkomstskatte i samme omfang som under litra i), k) fradragsretten for indbetalinger under litra i) modsvares af beskatningen af udbetalinger, og l) de opsparede midler skal som udgangspunkt udbetales efter pensionsalderens indtræden? 2. Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, skal sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 6, fortolkes således, at begrebet "forvaltning" omfatter en levering som den i</p>	Dom	13.03.14

	<p>hovedsagen omhandlede, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen? 3. Skal en levering som den i hovedsagen omhandlede vedrørende pensionsbetalinger, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen, i forhold til sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3, betragtes som en enkelt ydelse eller som flere særskilte ydelser, der skal vurderes selvstændigt? 4. Skal sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3, fortolkes således, at den i bestemmelsen fastsatte fritagelse for moms for transaktioner vedrørende betalinger eller overførsler omfatter en levering som den ihovedsagen omhandlede vedrørende pensionsbetalinger, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen? 5. Hvis det fjerde spørgsmål besvares benægtende, skal sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3, fortolkes således, at den i bestemmelsen fastsatte fritagelse for moms for transaktioner vedrørende anbringelse af midler eller kontokurantkonti omfatter en levering som den i hovedsagen omhandlede vedrørende pensionsbetalinger, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen?</p>		
C-427/12	<p>Europa- Kommissionen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: Artikel 80, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter annulleres for så vidt som den foreskriver vedtagelse af bestemmelser om gebyrer, der skal erlægges til Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA), ved en gennemførelsesretsakt som omhandlet i artikel 291 TEUF og ikke ved en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 290 TEUF. Virkningerne af den annullerede bestemmelse samt af enhver afgørelse, som bliver truffet på grundlag heraf, opretholdes, indtil en ny bestemmelse, der skal træde i stedet for den annullerede, træder i kraft inden for en rimelig tid — De sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p> <p>Subsidiært, for det tilfælde, at Domstolen måtte fastslå, at denne påstand om en delvis annullation ikke kan antages til realitetsbehandling: Den nævnte forordning annulleres i sin helhed. Virkningerne af den annullerede forordning samt af enhver afgørelse, som bliver truffet på grundlag heraf, opretholdes, indtil en ny lovgivning, der skal træde i stedet for den annullerede, træder i kraft inden for en rimelig tid. De sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	18.03.14
C-222/13	<p>TDC</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (herefter "Forsyningspligtdirektivet"), herunder artikel 32,</p> <p>til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at en virksomhed ikke har krav på særskilt dækning fra medlemsstaten af nettoomkostningerne ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, i det omfang virksomhedens overskud på andre tjenester, der er omfattet af virksomhedens forsyningspligt efter direktivets kapitel II, overstiger underskuddet forbundet med varetagelsen af den supplerende obligatoriske tjeneste? 2. Er Forsyningspligtdirektivet til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at virksomheder kun har krav på dækning fra medlemsstaten af nettoomkostningerne ved varetagelse af supplerende obligatoriske tjenester, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, hvis nettoomkostningerne udgør en urimelig byrde for virksomhederne? 3. Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende, kan medlemsstaten bestemme, at der ikke foreligger en urimelig byrde ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, hvis virksomheden samlet set har opnået overskud ved varetagelsen af alle de tjenester, hvor virksomheden er pålagt</p>	MF	19.03.14

	<p>forsyningspligt. herunder ved levering af de tjenester som virksomheden også ville have leveret uden pålægget om forsyningspligt? 4. Er Forsyningspligtdirektivet til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at en udpeget virksomheds nettoomkostninger ved varetagelsen af forsyningspligt i henhold til direktivets kapitel II beregnes på grundlag af samtlige indtægter og samtlige omkostninger, der er forbundet med levering af den pågældende ydelse, herunder de indtægter og omkostninger virksomheden også ville have haft uden at være pålagt forsyningspligt? 5. Påvirker det besvarelsen af spørgsmål 1-4, hvis en supplerende obligatorisk tjeneste pålægges udført i Grønland, der i henhold til TEUF's bilag II er et oversøisk land eller territorium, når pålægget meddeles af danske myndigheder til en virksomhed, der er etableret i Danmark, og virksomheden ikke i øvrigt har aktiviteter i Grønland? 6. Hvilken betydning har artikel 107, stk. 1, og 108, stk. 3, TEUF samt Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, TEUF på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse" for besvarelsen af spørgsmål 1-5? 7. Hvilken betydning har princippet om mindst mulig konkurrenceforvridning i bl.a. Forsyningspligt direktivets artikel 1, stk. 2, artikel 3, stk. 2, og præambelns betragtning 4, 18, 23 og 26 samt i bilag IV, del B, for besvarelsen af spørgsmål 1-S? 8. Såfremt bestemmelser i Forsyningspligt direktivet er til hinder for nationale ordninger som nævnt i spørgsmål 1, 2 og 4, har disse bestemmelser eller hindringer da direkte virkning?</p>		
C-417/12 P	Danmark mod Kommissionen (Appel) "Hektarstøttesagen"	GA	20.03.14
C-91/13	<p>Essent Energie Productie</p> <p>Sagen vedrører: I. Kan en opdragsgiver i en situation som den, der foreligger i hovedsagen, hvor opdragsgiveren i henhold til artikel 2, stk. 1, i Wet arbeid Vreemdelingen 1994 må anses for arbejdsgiver for de pågældende tyrkiske arbejdstagere, over for de nederlandske myndigheder påberåbe sig standstill-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 eller standstill-klausulen i tillægsprotokollens artikel 41? II.a. Skal standstill-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 eller standstillklausulen i tillægsprotokollens artikel 41 fortolkes således, at de er til hinder for indførelsen af et sådant forbud, som omhandles i artikel 2, stk. 1, i Wet arbeid Vreemdelingen 1994, hvorefter opdragsgivere ikke uden beskæftigelsestilladelse i Nederlandene må beskæftige arbejdstagere, der er statsborgere i et tredjeland, i dette tilfælde Tyrkiet, såfremt disse arbejdstagere er ansat hos en tysk virksomhed og via en nederlandsk virksomhed, der har lejet dem, arbejder for opdragsgiveren i Nederlandene? II.b. Har det herved nogen betydning, at det allerede før ikrafttrædelsen af såvel standstill-klausulen i tillægsprotokollens artikel 41 som standstill-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 var blevet forbudt arbejdsgivere at beskæftige udlændinge på grundlag af en ansættelsesaftale uden beskæftigelsestilladelse, og at dette forbud ligeledes før ikrafttrædelsen af standstill-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 blev udvidet til virksomheder, der lejer arbejdskraft, og som har fået udlændinge stillet til rådighed?</p>	MF	20.03.14

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-38/13	<p>Nierodzik</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 1 i Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (herefter direktiv 1999/70/EF), § 1 i bilaget til direktiv 1999/70/EF, § 4 i bilaget til direktiv 1999/70/EF samt det almindelige fællesskabsretlige princip om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af ansættelsesforholdets art, fortolkes således, at bestemmelserne er til hinder for en national ordning, der for så vidt angår tidsbegrænsede ansættelsesforhold af mere end seks måneders varighed fastsætter andre (for den tidsbegrænset ansatte arbejdstager mindre gunstige) principper for beregning af længden af opsigelsesvarsler end de, der gælder for beregning af længden af opsigelsesvarsler i tidsbegrænsede ansættelsesforhold, og er bestemmelserne konkret til hinder for en ordning i national ret (artikel 33 i lov af 26.6.1974 om arbejde, herefter »arbejdsloven« [...] hvori der er fastsat et bestemt opsigelsesvarsel på to uger for så vidt angår tidsbegrænsede ansættelser, der er indgået for mere end seks måneders varighed, uden hensyn til hvor længe arbejdstageren har været tilknyttet virksomheden, når opsigelsesvarslet for tidsbegrænsede ansættelser afhænger af, hvor længe arbejdstageren har været tilknyttet virksomheden, og varslet kan andrage fra to uger op til tre måneder (arbejdslovens artikel 36, § 1)?</p>	Dom	13.03.14
C-66/13	<p>Green Network</p> <p>Sagen vedrører: »(i) Er de nationale bestemmelser ([artikel] 20, stk. 3, i lovdekret nr. 387/2003), ifølge hvilke anerkendelsen af oprindelsesgarantier udstedt af tredjelande er betinget af indgåelsen af en særskilt international aftale mellem den italienske stat og det pågældende tredjeland, til hinder for korrekt anvendelse af artikel 3, stk. 2, og artikel 216 TEUF – hvorefter Unionen har enekompetence til at indgå internationale aftaler, når indgåelsen har hjemmel i en lovgivningsmæssig EUretsakt, eller når den er nødvendig for at give Unionen mulighed for at udøve sin kompetence på internt plan, eller for så vidt den kan berøre fælles regler eller ændre deres rækkevidde, hvilket har to konsekvenser, nemlig at beføjelsen til at indgå aftaler med tredjelande, som berører fælles regler eller ændrer deres rækkevidde eller [berører] et område, som er fuldt ud reguleret ved fællesskabsbestemmelser og derfor hører ind under Unionens enekompetence, er koncentreret i selve Unionen, og at denne beføjelse ikke længere hverken individuelt eller kollektivt er forbeholdt medlemsstaterne – og af artikel 5 i direktiv 2001/77/EF? (ii) Er de nævnte nationale bestemmelser navnlig til hinder for en korrekt [org. s. 12] anvendelse af de omhandlede fællesskabsforskrifter, såfremt tredjelandet er Det Schweiziske Edsforbund, der er knyttet til EU gennem en frihandelsaftale indgået den 22. juli 1972, og som er trådt i kraft den 1. januar 1973? (iii) Er de nationale bestemmelser i artikel 4, stk. 6, i ministerielt dekret af 11. november 1999, ifølge hvilke godkendelsen af begæringen i forbindelse med import af elektricitet fra tredjelande er betinget af indgåelsen af en aftale mellem operatøren af det nationale elforsyningsnet og en tilsvarende lokal myndighed, som fastsætter fremgangsmåden for de nødvendige kontroller, til hinder for korrekt anvendelse af de under punkt (i) nævnte fællesskabsforskrifter? (iv) Er de nævnte nationale bestemmelser navnlig til hinder for korrekt anvendelse af de omhandlede fællesskabsforskrifter, såfremt den i artikel 4, stk. 6, i ministerielt dekret af 11. november 1999, fastlagte aftale er en stiltiende aftale, som aldrig er blevet udtrykt i officielle handlinger, og som blot er blevet nævnt af appellant, der ikke har været i stand til at fremlægge nærmere oplysninger herom?«</p>	GA	13.03.14

C-222/12	<p>A. Karuse</p> <p>Sagen vedrører: Skal formuleringen »i forbindelse med vedligeholdelse af veje«, der anvendes ved definitionen af den undtagelse, som er tilladt i henhold til artikel 13, stk. 1, litra h), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006, fortolkes således, at den omfatter en lastvogn med tippelad med en samlet vægt på 25,5 t, som transporterer grus fra en grusgrav over en offentlig landevej til et sted, hvor der foretages vejvedligeholdelses- og -vedligeholdelsesarbejder?</p>	Dom	13.03.14
C-132/13	<p>Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 1, 8 og 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/95/EF af 12. december 2006 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser samt bilag II, IV og III hertil fortolkes således, at huse som komponent til flerpoledede stik til industriel anvendelse ikke skal forsynes med en CE-mærkning?</p>	Dom	13.03.14
C-464/12	<p>ATP PensionService</p> <p>Sagen vedrører: I. Skal artikel 13, punkt B, litra d), nr. 6, Rådets sjette direktiv 77/388/EF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag fortolkes således, at begrebet "investeringsforeninger, således som disse er fastsat af medlemsstaterne" skal omfatte pensionskasser som de i hovedsagen omhandlede med følgende karakteristika, når medlemsstaten anerkender de i afsnit 2 i forelæggelseskendelsen angivne institutter som investeringsforeninger: a) afkastet til lønmodtageren (pensionskunden) afhænger af afkastet af pensionskassens investeringer, b) arbejdsgiveren skal ikke foretage supplerende indbetaling for at sikre pensionskunden et bestemt afkast, c) pensionskassen investerer kollektivt de opsparede midler ud fra et princip om risikospredning, d) den væsentligste del af indbetalingerne til pensionskassen beror på kollektive aftaler mellem arbejdsmarkedets organisationer, der repræsenterer de enkelte lønmodtagere og arbejdsgivere, og ikke på den enkelte lønmodtagers individuelle beslutning, e) den enkelte lønmodtager kan individuelt beslutte at foretage yderligere indbetalinger til pensionskassen, t) selvstændige erhvervsdrivende, arbejdsgivere og direktører kan vælge at indbetale pensionsbidrag til pensionskassen, g) en forud fastsat del af den kollektivt aftalte pensionsopsparing for lønmodtagerne anvendes til en livsvarig livrente, h) pensionskunderne afholder pensionskassens omkostninger, i) indbetalinger til pensionskassen er fradragsberettiget inden for visse beløbsmæssige grænser i henhold til national indkomstskatteret, j) indbetalinger på en individuel pensionsordning, herunder på en pensionsordning oprettet i et pengeinstitut, hvor midlerne kan placeres i en investeringsforening, er fradragsberettiget i henhold til national indkomstskatteret i samme omfang som under litra i), k) fradragsretten for indbetalinger under litra i) modsvarer af beskatningen af udbetalinger, og l) de opsparede midler skal som udgangspunkt udbetales efter pensionsalderens indtræden? 2. Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, skal sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 6, fortolkes således, at begrebet "forvaltning" omfatter en levering som den i hovedsagen omhandlede, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen? 3. Skal en levering som den i hovedsagen omhandlede vedrørende pensionsbetalinger, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen, i forhold til sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3, betragtes som en enkelt ydelse eller som flere særskilte ydelser, der skal vurderes selvstændigt? 4. Skal sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3, fortolkes således, at den i bestemmelsen fastsatte fritagelse for moms for transaktioner vedrørende betalinger eller overførsler omfatter en levering som den i hovedsagen omhandlede</p>	Dom	13.03.14

	vedrørende pensionsbetalinger, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen? 5. Hvis det fjerde spørgsmål besvares benægtende, skal sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3, fortolkes således, at den i bestemmelsen fastsatte fritagelse for moms for transaktioner vedrørende anbringelse af midler eller kontokurantkonti omfatter en levering som den i hovedsagen omhandlede vedrørende pensionsbetalinger, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen?		
C-512/12	Octapharma France Sagen vedrører: 1) Kan plasma, der med henblik på transfusion er fremstillet af fuldblod under anvendelse af en industriel proces, være genstand for samtidig anvendelse af bestemmelserne i direktiv [2001/83] af 6. november 2001 og bestemmelserne i direktiv [2002/98] af 27. januar 2003, ikke kun for så vidt angår tapning og testning, men tillige for så vidt angår behandling, opbevaring og distribution, og kan artikel 2, stk. 2, i direktiv [2001/83] af 6. november 2001 i denne henseende fortolkes således, at kun fællesskabslovgivningen vedrørende lægemidler finder anvendelse på et produkt, som samtidig er omfattet af andre bestemmelser inden for fællesskabslovgivningen, i det tilfælde alene, hvor de sidstnævnte bestemmelser er mindre strenge end lægemiddelbestemmelserne? 2) Skal artikel 4, stk. 2, i direktiv [2002/98] af 27. januar 2003 fortolkes – i givet fald i lyset af artikel 168 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde – således, at det er tilladt at opretholde eller indføre nationale bestemmelser, der fordi de underkaster plasma, der fremstilles under anvendelse af en industriel proces, en strengere ordning end den ordning, der gælder for lægemidler, indebærer en undtagelse til anvendelse af samtlige eller visse bestemmelser i direktiv [2001/83] af 6. november 2001, navnlig de bestemmelser, der alene gør markedsføringen af lægemidler betinget af, at der indhentes en forudgående markedsføringstilladelse og i bekræftende fald under hvilke betingelser og i hvilket omfang?	Dom	13.03.14
C-548/12	Brogstitter Sagen vedrører: Skal artikel 5, nr. 1), i Bruxelles I-forordningen fortolkes således, at en sagsøger, der gør gældende, at han har lidt tab som følge af konkurrenceretskrænkelse, der i henhold til tysk ret er retsstridig, foretaget af hans medkontrahent, der er bosiddende i en anden kontraherende stat, tillige kan gøre krav gældende mod denne i henhold til en kontrakt, for så vidt han under sagen gør deliktsansvar gældende	Dom	13.03.14
C-167/12	C.D. mod S.T. Sagen vedrører bl.a.: 1 Giver artikel 1, stk. 1 og/eller artikel 2, litra c), og/eller artikel 8, stk. 1, og/eller artikel 11, nr. 2), litra b), i direktiv 92/85/EØF om arbejdstagere, der er gravide, en vordende mor, der har fået sit barn via en surrogataftale, ret til barselsorlov? 2 Giver direktiv 92/85/EØF om arbejdstagere, der er gravide ret til barselsorlov til en vordende mor, der får sit barn via en surrogataftale, under omstændigheder hvor hun: (a) kan amme efter fødslen og/eller (b) ammer efter fødslen? 3 Udgør en arbejdsgivers afvisning på at give barselsorlov til en vordende mor, der har fået sit barn via en surrogataftale, en tilsidesættelse af artikel 14, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), og/eller litra b), og/eller artikel 2, stk. 2, litra c), i direktiv 2006/54/EF om lige muligheder (omarbejdning)? 4 Udgør en afvisning af at give barselsorlov til en vordende mor, der får sit barn via en surrogataftale, på grund af arbejdstagerens forhold til rugemoderen, en potentiel tilsidesættelse af artikel 14, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), og/eller litra b), og/eller artikel 2, stk. 2, litra c), i direktiv 2006/54/EF om lige muligheder (omarbejdning)? 5 Udgør det, som følge af den vordende mors forhold til rugemoderen, en potentiel tilsidesættelse af artikel 14, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), og/eller litra b), og/eller artikel 2, stk. 2, litra c), i	Dom	18.03.14

	<p>direktiv 2006/54/EF om lige muligheder (omarbejdning) at underkaste en vordende mor, der får sit barn via en surrogataftale, en mindre gunstig behandling? 6 Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, er den vordende mors status som vordende mor tilstrækkelig til at give hende ret til barselsorlov på grundlag af hendes forhold til rugemoderen? 7 Såfremt spørgsmål 1, 2, 30 og 44 besvares bekræftende: 7.1 Har direktiv 92/85/EØF om arbejdstagere, der er gravide, direkte virkning i de relevante henseender? 7.2 Har direktiv 2006/54/EF om lige muligheder (omarbejdning) direkte virkning i de relevante henseender?</p>		
C-363/12	<p>Z</p> <p>Sagen vedrører: 1. Under henvisning til følgende bestemmelser i Den Europæiske Unions primære ret: (i) artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union (ii) artikel 8 og 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og/eller (iii) artikel 21, 23, 33 og 34 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal direktiv 2006/54/EF, navnlig dets artikel 4 og 14, da fortolkes således, at der er tale om forskelsbehandling på grund af køn, når en kvinde – der har fået sit genetiske barn via en surrogataftale, og som er ansvarlig for sit genetiske barns pleje fra fødslen – nægtes orlov med løn fra arbejdspladsen svarende til barsels- og/eller adoptionsorlov? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er direktiv 2006/54/EF da foreneligt med de ovenstående bestemmelser i Den Europæiske Unions primære ret? 3. Under henvisning til følgende bestemmelser i Den Europæiske Unions primære ret: (i) artikel 10 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og/eller (ii) artikel 21, 26 og 34 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal direktiv 2000/78/EF, og navnlig dets artikel 3, stk. 1, og artikel 5, da fortolkes således, at der er tale om forskelsbehandling på grund af handicap, når en kvinde – som har et handicap, der bevirker, at hun ikke er i stand til at føde, og som har fået sit genetiske barn via en surrogataftale, og som er ansvarlig for sit genetiske barns pleje fra fødslen – nægtes orlov med løn fra arbejdspladsen svarende til barselsog/eller adoptionsorlov? 4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende, er direktiv 2000/78/EF da foreneligt med de ovenstående bestemmelser i Den Europæiske Unions primære ret? 5. Kan De Forenede Nationers Konvention om rettigheder for personer med handicap påberåbes med henblik på at fortolke og/eller anfægte gyldigheden af direktiv 2000/78/EF? 6. Såfremt det femte spørgsmål besvares bekræftende, er direktiv 2000/78/EF, og navnlig dets artikel 3 og 5, da foreneligt med artikel 5, artikel 6, artikel 27, stk. 1, litra b) og artikel 28, stk. 2, litra b), i De Forenede Nationers Konvention om rettigheder for personer med handicap?</p>	Dom	18.03.14
C-628/11	<p>International Jet Management GmbH mod Oberlandesgericht Braunschweig</p> <p>Sagen vedrører: 1) Finder forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18 TEUF (tidligere artikel 12 TEF) anvendelse på det tilfælde, at en medlemsstat (Forbundsrepublikken Tyskland) afkræver et luftfartsselskab, der råder over en af en anden medlemsstat (Østrig) udstedt gyldig licens, jf. artikel 3 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1008/2008 af 24. september 2008 om fælles regler for driften af lufttrafiktjenester i Fællesskabet, en indflyvningstilladelse for lejlighedsflyvninger (erhvervs mæssige flyvninger, som ikke er rute flyvninger) fra tredjelande til medlemsstatens territorium? 2) Er – for så vidt spørgsmål 1 besvares bekræftende – allerede kravet om tilladelse i sig selv en tilsidesættelse af artikel 18 TEUF (tidligere artikel 12 TEF), såfremt der for trafikflyvninger fra tredjelande stilles krav om en indflyvningstilladelse, hvis tilsidesættelse kan sanktioneres med bøde, til luftfartsselskaber, der er registreret (har licens) i de øvrige medlemsstater, men ikke til luftfartsselskaber, der er</p>	Dom	18.03.14

	<p>registreret i Forbundsrepublikken Tyskland? 3) Kan – for så vidt artikel 18 TEUF (tidligere artikel 12 TEF) finder anvendelse (spørgsmål 1), men kravet om tilladelse i sig selv ikke anses for en forskelsbehandling (spørgsmål 2) – tildelingen af en indflyvningstilladelse, hvis tilsidesættelse kan sanktioneres med bøde, til den pågældendes trafikflyvninger, som fører fra tredjelande til [org. s. 3] Forbundsrepublikken Tyskland, uden at krænke forbuddet mod forskelsbehandling gøres betinget af, at medlemsstatens luftfartsselskab over for den licensudstedende myndighed godtgør, at luftfartsselskaber med registrering i Forbundsrepublikken Tyskland ikke er i stand til at gennemføre flyvningerne (erklæring om manglende disponibilitet)?</p>		
C-611/12 P	<p>Giordano mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 7. november 2012 i sag T-114/11 ophæves. Og følgelig: Det fastslås, at vedtagelsen af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers forordning (EF) nr. 530/2008 af 12. juni 2008 har påført Jean-François Giordano skade. Kommissionen tilpligtes at betale Jean-François Giordano 542 594 EUR i erstatning, med tillæg af renter efter den lovbestemte sats og kapitalisering af disse.</p> <p>Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	GA	20.03.14
T-181/10	<p>Reagens mod Kommissionen</p> <p>Annulatio af Kommissionens beslutning af 23. februar 2010, som blev truffet i forbindelse med den genfremstillede begæring om aktindsigt i dokumenterne GESTDEM 2009/5145 (SG.E.3/HP/cr–Ares (2010)95823). Kommissionen pålægges at gøre de dokumenter, der er nævnt på side 3 i den anfægtede beslutning, offentligt tilgængelige (på en måde, der ikke er fortrolig).</p>	Dom	20.03.14
C-201/13	<p>Deckmyn et Vrijheidsfonds</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er begrebet »parodi« et selvstændigt EU-retligt begreb? 2. Hvis ja, skal en parodi opfylde følgende betingelser eller have følgende kendetegn:– have sin egen oprindelige karakter (originalitet) – på en sådan måde, at parodien ikke med rimelighed kan tilskrives ophavsmanden til det oprindelige værk – have til formål at more eller latterliggøre, uanset om den eventuelle kritik, der herved udøves, rammer det oprindelige værk eller nogen anden genstand eller person – angive kilden til det parodierede værk? 3. Skal et værk derudover også opfylde andre betingelser eller have andre kendetegn for at kunne betegnes som en parodi?</p>	GA	27.03.14
C-265/13	<p>Torralbo Marcos</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er artikel 1, artikel 2, litra f), artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 2, litra a), og stk. 3, artikel 5, stk. 3, artikel 6 og 7 samt 8, stk. 1 og 2, i lov 10/2012 af 20. november 2012, som regulerer bestemte afgifter på området for retsplejeloven og Instituto Nacional de Toxicología y Ciencias Forenses, i strid med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt som de ikke giver den nationale retsinstans mulighed for: a) at ændre retsafgifterne eller vurdere proportionalitetsgrundene (i forbindelse med statens begrundelse for at pålægge afgifterne og til det fastsatte beløb som hindring for adgang til effektive retsmidler for en domstol) med henblik på afgiftsfritagelse, b) at tage hensyn til effektivitetsprincippet med hensyn til anvendelse af EU-retlige bestemmelser, c) at vurdere sagens betydning for parterne under hensyn til omstændighederne, idet en iværksat appel ikke kan antages til realitetsbehandling, hvis afgiften ikke er betalt? 2) Er artikel 1, artikel 2, litra f), artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 2, litra a), og stk. 3, artikel 5, stk. 3, artikel 6 og 7 samt artikel 8, stk. 1 og 2, i lov 10/2012 af 20. november 2012, som regulerer bestemte afgifter på området retsplejeloven og Instituto Nacional</p>	Dom	27.03.14

<p>de Toxicología y Ciencias Forenses i strid med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt som de finder anvendelse på en særlig procedure som det social- og arbejdsretlige område, hvor EU-retten anvendelse er sædvanlig som grundlæggende element [org. s. 17] i en afbalanceret økonomisk og social udvikling i Fællesskabet? 3) Som omhandlet i de foregående spørgsmål ønskes det oplyst: Kan en retsinstant som den, der har forelagt spørgsmålet, undlade at anvende en lovgivning som den omtvistede, som ikke giver den nationale retsinstant mulighed for: a) at ændre retsafgifterne eller at vurdere proportionalitetsgrundene (i forbindelse med statens begrundelse for at pålægge afgiften og til det fastsatte beløb som hindring for adgang til effektive retsmidler for en domstol) med henblik på afgiftsfritagelse, b) at tage hensyn til effektivitetsprincippet med hensyn til anvendelse af EUretlige bestemmelser, c) at vurdere sagens betydning for parterne under hensyn til omstændighederne, idet en iværksat appel ikke kan antages til realitetsbehandling, hvis afgiften ikke er betalt?</p>		
--	--	--